

noget, ved at man giver 10 Dre istedetfor 8 for et Brev. Det er altid lidt ubehageligt at skulle have alle disse mange Stillinger i Haanden, Expeditionen vil ogsaa gaa langt lettere, naar man kjober for 10 Dre istedetfor 8. Paa samme Maade burde man da for de indenbys Frimærker give 5 Dre istedetfor som nu 4. En saadan Forhøielse vilde bringe en forøget Indtægt af, saavidt jeg huffer, 400,000 Kr. aarlig; saa vilde de Herrer kunne saa Landpostbude nok, hele 4 pr. Kvadratmil. Nu siger man: Ja, det kunne vi ikke gjøre af Hensyn til Arbeiderne. Jeg vil heller ikke være Arbeiderne imod, men efter min Erfaring skriver en Arbeider maaste 1 Brev om Maanedens, og saa kan denne Postforhøielse virkelig ikke gjøre ham Noget. Nei, lad dem, der bruge Postvæsenet, Handlende og Siggende, der sende Breve i tusindvis ud i Verden og plage os Andre dermed, baade anonymt og med Navn under (Munterhed), betale Postvæsenet. Sa, kunde jeg faae en særlig høi Porto for anonyme Breve vilde jeg selvfølgelig sætte megen Pris derpaa — jeg faar nu saamange af dem.

Sluttelig skal jeg kun rette en Bemærkning til den næstsidste ærede Taler, der udtrykte sin Glæde over Finantsbetænkningens Størrelse og Indhold. Jeg takker ham for min Del; thi jeg har ogsaa leveret et ikke ringe Antal Utttykker til denne Betænkning. Hver Gang jeg slaar efter, hvad der siges om det Kongelige Theater, ser jeg kun mine egne Ord, og det fornøjer En altid særdeles meget at læse sig selv paa Tryk. Kun gjør det mig ondt, at man ikke kommer til de Konklusioner, som man efter de Præmisser, jeg har opstillet, burde komme til.

Wagen: Den høitærede Kultusminister henvendte den Bemærkning til mig, at jeg igaar skulde have viist nogen Utaalmodighed. Denne Bemærkning fandt fyldig Gjensklang hos det ærede første Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen), og i den Anledning fik jeg ogsaa at høre, at jeg var et ungt Medlem; det var nu strax en Illustration til, hvad det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Blom) bemærkede om, hvad man her i Landet henregner til unge Mennecker. Jeg skal altid med stылbig Pietet tage mod Formaninger fra ældre Medlemmer; men jeg tror dog, at ved den Leilighed var Formaningen ikke vel grundet, thi det forekommer mig ikke saa udeligt, at man dog engang bliver utaalmodig, naar et Spørgsmaal i saa mange Aar har staaet paa Dagsordenen, og der endnu ikke er gennemført nogen Løsning deraf. Jeg tror, at denne Utaalmodighed har yttret sig adskilligt stærkere i tidligere Aar, end jeg tillod mig at ytre den. Jeg skal saaledes for Exempel henvise til en Udtalelse af den nuværende høitærede Minister for

Kirke- og Undervisningsvæsenet; det var i Samlingen 1874—75, da han for Exempel udtalte: „Nu have vi naaet det Tidspunkt, da Opgjørelsen skulde finde Sted. Den er forsøgt og forsøgt paa mere end een Maade af den høitærede Minister; men Svaret blev et Nei. Jeg haaber nu, at Spørgsmaalet engang kommer til Afgjørelse, nu eller albrig“. Det var i Samlingen 1874—75; nu skrive vi Samlingen 1879—80, og naar vi troede at have naaet til en Ende med det Spørgsmaal og have Udsigt til en Løsning, forsvinder Udsigten, saaledes at man i Grunden ikke i Diebliffet ved, hvorledes man er filllet. Det forekommer mig, at selv om mine Ord ere saadne noget mere utaalmodige, end de mig bevidst ere det, vilde det ikke være forunderligt efter den lange Aarrække, der nu er hengaaet med Forhandlinger om dette Spørgsmaal. Saa bemærkede den høitærede Minister til mig, at jeg synes at have glemt, at der var forelagt en særlig Lov om dette Forhold, at jeg dengang havde udtalt min Glæde om denne Sag, men at det nu syntes, som om jeg ganske havde glemt den. Nei, det har jeg paa ingen Maade glemt, og jeg vilde ønske, at den høitærede Minister kunde udtale et eller andet trøstende eller beroligende Ord med Hensyn til denne Lovs Skjæbne. Sagen stiller sig jo nemlig saaledes, at denne Lov er forsvunden og hviler ove i det andet Thing; vi ane ikke, hvor den er bleven af, og maa nu forhandle paa Grundlag af den Mulighed, at det ikke bliver til Noget med denne Lov. Det forekommer mig derfor slet ikke at være i Strid med min Opfatelse af den mest ønskelige Ordning af Forholdet, at vi nu se os nødsagebe til at diskutere Spørgsmaalet paa Grundlaget af den foreliggende Situation. Jeg vedkjender mig fremdeles, at jeg helst ønsker Forholdet ordnet ved særlig Lov og i Overensstemmelse med det Forslag, der er sendt over til det andet Thing; men det er jo fra Regjeringens Side erkjendt og udtalt, at der ikke er nogen Sikkerhed for, at dette Spørgsmaal vil blive til Lov inden denne Samlings Slutning, og saa kommer jo det andet Spørgsmaal: hvad skulle vi nu gjøre under Forudsætning af, at denne Mulighed for, at Loven ikke gennemføres, bliver til Virkelighed. Det forekommer mig altsaa, at det er to ganske forskellige Forhold, der er Spørgsmaal om: Et, hvad man helst foretrækker og Nimmer to: hvad man kan gaa ind paa, naar det, man helst ønsker, ikke bliver gennemført. Saa blev det bemærket af den ærede Minister, at vi jo ikke kunde debattere Spørgsmaalet frit paa Finantsloven, saalænge den særlige Lov laa derovre, thi saa blev Spørgsmaalet jo behandlet paa to Steder. Det er Noget, jeg heller ikke kan være enig i, thi det er jo i Virkeligheden ikke det samme Spørgsmaal, men to ganske forskellige Spørgsmaal. Et er selve den endelige Ordning